

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σουνοικία Καστέλλι

Ἄριθ. 56 τοῦ 1908

Εισηγητῆς Κ. Παπαδάκης.

Μεταγραφή τίτλου ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων μεταβιβάζει τὴν κυριότητα καὶ ἀνευ παραδόσεως.

Ἐκνίχησις πότε συντελεῖται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, ἡ μεταγραφή τοῦ τῆς κυριότητος τίτλου ἐπάγει τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος μὴ προστακτικουμένης ἐπὶ τοῦσφ τῆς παρὰδότησφ τοῦ παραχωρουμένου ἀκινήτου, ἀντικαταστήσασα αὐτῷ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Ὁθωμ. Κώδικος ἀπικουμένην παράδοσιν πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ κατατεθειμένου ὑπ' ἀριθμὸν 535 τοῦ 1885 τίτλου ἀγοραπωλησίας οὗτος μεταγραφή ἀπὸ τῆς 26 Αὐγούστου 1885 εἰς τὰ ἀρμόδια βιβλία των ὑποθηκῶν, ἐπομένῳ, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι λόγῳ τῆς μὴ παραδόσεως πρὸς αὐτὸν των πωληθέντων κτημάτων δικαιοῦται νὰ παρακρατήσῃ το τμήμα ἐπὶ τῇ βάσει των ἄρθρων 198 καὶ 263 τοῦ τέως ἰσχύοντος Ὁθωμ. Ἀστικοῦ Κώδικος ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἡ ἐκνίχησις εἶνε τετελεσμένη, ἀφ' ἧς ἐκδοθῆ ἀπόφασις ἀναγνωρίζουσα τὸ τοῦ τρίτου δίκαιον κατὰ

τοῦ ἀγοραστοῦ εἶτε ὡς ἐνίγοντος εἶτε ὡς ἐναγομένου παρασταθέντος ἐν τῇ δίκῃ καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῇ καταστῆ τελεσίδικος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης γεννᾶται καὶ τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα του, ἐν προκειμένῳ δὲ οὐδαμῶς συμβαίνει τοιοῦτον τι διότι ἡ ἐκδοσις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 450 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σφακίων ἡ τάσσουσα ἀποδείξεις τοῖς διαδίκουσι οὐδαμῶς δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἐκνίχησιν τετελεσμένην· ἄλλως τε εἰς τὴν δίκην ἐκείνην προσπεπλάσεν ὁ ἐκκαλὼν τοῦ δικαιωπαρόχου τοῦ νὰ λάβῃσι μέρος καὶ διὰ τῆς προσεπικλήσεως οὐ μόνον ζητεῖ ἐν περιπτώσει ἡττητῆς του νὰ τῷ πληρωθῇ τὴν ἀξίαν των διεκδικουμένων κτημάτων ἀλλὰ καὶ τὰ εἰσοδήματα τούτων.

Ἄριθμ. 58 τοῦ 1908.

Εισηγητῆς Παπαδάκης.

Εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνωριζομένους συνταξιούχους τῆς Παλαιᾶς Χωροφυλακῆς πληρώνονται εἰς ἀκέραιον αἱ μέχρι 11 Ἰουλ. 1903 συντάξεις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κοινοβελου, ταμείου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 394 Νόμου ἐχορηγήθησαν δύο δικαιώματα διὰ μὲν τοῦ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 3 τὸ δικαίωμα νὰ ἐξελέγηται τοῦς τίτλους των συνταξιούχων ἀνεξαρτήτως πάσης

ἀποφάσεως ἀπονομῆς συντάξεω; γενομένης ὑπὸ τῆς τέως Γεν. Διοικήσεως τῆς Νήσου καὶ ὡς ἀναγνωρίση ὡς νομίμου; ἀποφάσεις τὰς ἐκδοθείσας ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν περιπτώσεων, ἧς ὀρίζει ὁ ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενος νόμος τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1884, διὰ δὲ τοῦ ἐδ. 4 τοῦ αὐτοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα ὅπως ἐπὶ τῆς γενομένης ἐξελέγξω; ὑπολογιζομένης τῆς πιθανῆς ἐτησίαις προσόδου τοῦ ταμείου ὀρίσει τὸ ἀναλογούν ποσὸν εἰς ἑκαστον δικαιοῦχων. Τοῦτο (δηλ. τὸν ὀρισμὸν τοῦ ποσοῦ ὃ ἀνελόγει ἐκάστῳ τῶν δικαιοῦχων ἐκ τῆς πιθανῆς ἐτησίαις προσόδου τοῦ ταμείου) ἠδύνατο καὶ ἐδικαιούτο νὰ πράξη ἐπὶ τῇ βῆσει τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ἐπελθόντος ὅμως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 574 Νόμου (ὅστις καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς τῶν συντάξεων θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καθ' ὃ μεταγενέστερος νόμος;) δι' οὗ ὀρίζεται σαφῶς ὅτι εἰς τοὺς συνταξιούχους τῆς παλαιᾶς Χωροφυλακῆς ὅστινες κατὰ τὸν ἀριθμ. 394 Νόμον ἀναγνωρίσθησαν ἢ θὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς τοιοῦτοι, θὰ πληρωθῶσιν ἅμα τῇ ἀναγνωρίσει των οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ πάντες ἐπὶ τῇ βῆσει ἐνοσιεταί τῆς συντάξεω; ἣν ἐλάμβανον ἀπὸ τοῦ ταμείου τῆς τέως Γενικῆς Διοικήσεω; Κρήτης καὶ οὐχὶ τοῦ ὀρισθέντος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ποσοῦ, ἢ ἐναντία ἐκδοχῆ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ καθίστα περιττὴν καὶ ἄσκοπον τὴν διάταξιν τοῦ Νόμου, καθ' ἣν ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν σύνταξιν τὴν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 547 ὀρίζεται ὅτι αὕτη θὰ κἀναισθῆ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ὁλοκλήρου τοῦ κεφαλαίου τοῦ ταμείου τῶν συντάξεων, καὶ ἀναλόγως τῶν τόκων τοῦ ἐκκαθαρισθησομένου κεφαλαίου θὰ ὀρισθῆ ἀνάλογος σύνταξις, ἂν μὴ οἱ τόκοι δὲν ἐπαρκῶσι νὰ διδῆται αὐτοῖς ἢ σύνταξις εἰς ἀκέραιον, θὰ προεκάλει καὶ ἄδικον διανομὴν τοῦ

ποσοῦ τῶν συντάξεων, διότι εἰς μὲν τοὺς ζητήσαντας; ὡς ἀναγνωρισθῶσι καὶ ἀναγνωρισθέντας; προ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 547 Νόμου θὰ ἐπληρώνοντο τὸ ποσὸν ὅπερ ὄρισε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ταμείου, εἰς ἐκείνους; δὲ ὅστινες θὰ ἀναγνωρίζοντο μετὰ τὸν Νόμον 574 ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἀναγνωρίζον συνταξιούχους; ἐπὶ τοῦ ποσοῦ ὅπερ ἐλάμβανον πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1897 θὰ ἐπληρώνοντο οἱ μέχρι τῆς 11ης Ἰουλίου 1903 μισθοὶ των εἰς ἀκέραιον. Συνεπεία τῶν ἀνωτέρω ὅθεν τὸ ἐναγόμενον καὶ ἐφεσιβλήτον ταμεῖον δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ἐδικαιούτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 169 τοῦ 1903 Κανονιστικοῦ διατάγματος; νὰ περικόψῃ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεω; τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τοῦ; μέχρι τῆς ἰσχύος; τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 547 Νόμου ἤτοι; μέχρι τῆς 11ης Ἰουλίου 1903 καθυστερουμένου; μισθοῦ; του; ἀλλ' ὥφειλε νὰ πληρώσῃ τούτους ἐπὶ τῇ βῆσει τῆς συντάξεω; ἣν ἐλάμβανεν αὐτο; ἀπὸ τοῦ ταμείου τοῦ Κοινωφελοῦ; ταμείου τῆς τέως; Γενικῆς; Διοικήσεω; τῆς Νήσου.—

Ἀριθμὸς 39 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκη;

Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ κύρους κατασχέσεω; καὶ ἀπαιτήσεω;, ἀποφάσις τερατιζούσα τὴν περὶ κύρους ἀπαιτήσεω; δίκην εἶναι ὀριστικῆ;.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ προώρου τῆς; ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεω; ἐνοστασι; τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐστὶν ἀβάσιμος; καὶ ὡς; τοιαύτη ἀπορριπτέα; τοῦτο μὲν καθόσον ἡ ἐκκαλούμενη ἀπόφασις; δι' ἧς ἐν μέρει; γίνεται δεκτὴ καὶ ἐν μέρει ἀπορρίπτεται; ἡ περὶ κύρους τῆς; ἀπαιτήσεω; ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή; καὶ ἀναβάλλεται; ἢ ἐκδίκασις; τῆς; περὶ κύρους τῆς; κατασχέσεω; ἀγωγῆς; ὀριστικῶς; τέμνει; ὁλόκληρον τὴν περὶ κύρους τῆς; ἀπαιτήσεω; ἀγωγήν; ἐὰν δὲ σωρευθῆται ἡ

ἀγωγή αὐτῆ μετὰ τῆς περί κύρους τῆς κατασχέσεως ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ καὶ συνεκδικάζεται μετ' αὐτῆς, ἀποτελεῖ ὅμως ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἀγωγὴν μὴ ἐπηρεαζομένην ἐκ τῆς τύχης ἢ ἡδύνατο νὰ λάβῃ ἢ περί κύρους τῆς κατασχέσεως τοιαύτη τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ ἢ τοιαύτη ἀπόφασις ἢ ὀριστικῶς τέμνουσα τὴν περί κύρους τῆς ἀπαιτήσεως διαφοράν, δὲκ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν μέρει μόνον ὀριστικὰς διατάξεις περιέχουσα, λόγῳ τοῦ ὅτι δι' αὐτῆς ἀναβάλλεται ἡ ἐκδίκασις τῆς περί κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς, τοῦτο δὲ διότι τῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1181 τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1903 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, τὸ ἐκ καλοῦν Κοινοφελὲς Ταμεῖον παρητήθη τῆς ὡς ἄνω εἴρηται περί κύρους τῆς κατασχέσεως ὑπὸ χρονολογίαν 17 Ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγῆς, τοῦ ἢ δὲ παραίτησις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἠκυρώθη ἡ ἐπιβληθεῖσα αὕτη κατάσχεται, ὀριστικῶς δὲ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἶχε ταμῆ καὶ ἡ περί κύρους τῆς κατασχέσεως ταύτης ἀγωγῆ, καὶ ὅν χρόνον ἠγέρθη ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις ἢ φέρουσα χρονολογίαν 17 Νοεμβρίου 1906, δι' ἀμφοτέρους δὲ τοῦ λόγου, τοῦτου δὲ οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμυγὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἔδαφίου 2 τοῦ ἄρθρου 576 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἢν ἀβασίμως ἐπικαλεῖται ὁ ἐφεσίβλητος, Δημὸς δεκτὴ δὲ τύποις ἐστὶν ἡ προκειμένη ἔφεσις καὶ ἐξεταστέοι καὶ συζητητέοι οἱ λόγοι αὐτῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 387 νόμου περί πληρωμῆς τῶν πρὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1897 ἀναληφθεισῶν ὑποχρεώσεων, πάντα τὰ χρεῖα ταῦτα, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ ὑπὸ κρίσιν, λογίζονται ἄνευ ἀνατοκισμοῦ, ἀλληλοχρεω; δὲ ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρξαν ἀντίθετοι συμφωνίαι, ἀποδεικτέαι ὑπὸ τοῦ προτεινόντος αὐτά, ὡς προκύπτει δὲ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ

1440 χρεωστικοῦ συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Χανίων Ἰωάννου Κουφάκη τὸ ἐπίδικον δάνειον συνεφωνήθη νὰ πληρωθῇ ἐντὸς ἐνό; ἔτους ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου μετὰ τόκου ἐτήσιου 9 ο)ο μέχρις ἐξοφλήσεως ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ἢ Διεύθυνσις τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου νὰ λαμβάνῃ χρεωλυτικῶς κατὰ μῆνα τὰς παραχωρηθείσας αὐτῷ ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου τούτου πρὸς πληρωμὴν τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεως δημοτικὰς προσόδους τοῦ φόρου τοῦ στατήρος καὶ τῶν εἰσπραττομένων κλησιῶν καθυσταρημάτων τοῦ ὕδατος καὶ τῶν φανῶν, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ἀποσβέσεως ἐντὸς τῆς ταχθείσης ἐνιαυσίου προθεσμίας τοῦ χρέους τούτου μετὰ τῶν τόκων αὐτοῦ, ὑπεχρεοῦτο ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ Χανίων κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης εἰς τὴν ἄμεσον πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου μετὰ τῶν τόκων αὐτοῦ, ἐκ τῆς ρήτρας δὲ ταύτης τοῦ συμβολαίου τούτου, νὰ λαμβάνῃ χρεωλυτικῶς κατὰ μῆνα ἢ Διεύθυνσις τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου τὰς παραχωρηθείσας αὐτῇ ταῦτα δημοτικὰς προσόδους τὰς εἰσπραττομένας καὶ καταβαλλομένας αὐτῷ ἐντὸς τῆς ταχθείσης ἐνιαυσίας προθεσμίας συνάγεται μὲν σαφῶς καὶ προδήλως ὅτι συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ὁ καταλογισμὸς τῶν εἰσπραττομένων καὶ καταβαλλομένων κατὰ μῆνα τούτων προσόδων νὰ γένηται κατὰ τὸ χρεωλυτικὸν σύστημα ἅμα τῇ γενομένῃ ἐκαστοτε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους μηνιαία καταβολῇ, δηλ. ἐφ' ὅσον ἡ ἐκαστοτε γενομένη κατὰ μῆνα καταβολὴ τῶν προσόδων τούτων δὲν ἐπῆρκει ὡς ἐξοφλήσιν τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως, νὰ καταλογίζηται αὕτη κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τοὺς ὀφειλομένους τόκους καὶ τελευταῖον εἰς τὴν κυρίαν ὀφειλὴν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν πέραν αὐτῆς εἰσπραχθησομένων καὶ τυχόν καταβληθησομένων προσόδων ἐν περιπτώσει μὴ πλήρους ἀποσβέσεως τοῦ χρέους τούτου ἐντὸς τῆς προθεσμίας αὐ-

τῆς, δι' ἧς καταβολάς, οὔτε ρητῶς συνεφωνήθη τοιοῦτον τι, ὡς δείκνυται ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου, οὔτε σιωπηρῶς συνάγεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρόθεσις τῶν συμβαλλομένων, ἀφοῦ μάλιστα ρητῶς συνομολογεῖται ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὴ ὀλικῆς ἀποσβέσεως τοῦ χρέους κατὰ τὴν λήξιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας ὁ Δῆμος ὑποχρεοῦται μὲν εἰς τὴν ἄμεσον πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου μετὰ τῶν τόκων καθισταμένου ἀπαιτήτου, ἀλλὰ ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐτοῦ ὑποχρέωσης ἐξ ἧς νὰ συνάγεται ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν συμβαλλομένων ἦτο νὰ ἐξακολουθῆ καὶ πέραν τοῦ ἔτους ὁ καταλογισμὸς τῶν ἐν τῷ μέλλοντι γενησομένων καταβολῶν πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ υπολοίπου τούτου νὰ γίνεται κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ οὐχὶ κατ' ἄλλο σύστημα, οὐδ' ἀποδεικνύεται τοιαύτη ἀντίθετος συμφωνία οἷαν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 387 νόμου ἀπαιτεῖ, οὔτε ἐκ τῆς κρατησάσης ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Κοινοφελοῦ, Ταμείου ἀδιακόπου καὶ συνεχοῦς συνθήκας τοῦ καταλογισμοῦ τῶν ἐκάστοτε ἔναντι τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ δανείων γενομένων καταβολῶν κατὰ πρῶτον λόγον ἔναντι τῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῶν καταβολῶν ὀφειλομένων τόκων καὶ τελευταῖον ἔναντι τῆς κυρίας ὀφειλῆς, ἣτι; συνθήκεια, καὶ ἂν ὑποτεθῆ θάσιμος, θεωρεῖται καταργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 387 νόμου, οὔτε ἐκ τῶν ἀποδείξεων πληρωμῶν, ἧς διὰ τὰς μετὰ τὴν πάροδον τῆς ταχθείσης ἐνιαυσίας προθεσμίας γενομένας καταβολὰς τὸ ἐκκαλοῦν Κοινοφελὲς ταμεῖον ἔδωκε πρὸς τὸν ἐπιβλητὸν Δῆμον, καὶ ἧς ἀποδείξει; προταχθείσας ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπικαλεῖται ἤδη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι αἱ καταβολαὶ αὗται δὲν ἐγένοντο ἀορίστως πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὠρισμένως ἔναντι τῶν ὀφειλομένων τόκων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκάστοτε καταβολῆς κατὰ πρῶτον λόγον καὶ τελευταῖον ἔναντι τοῦ υπολοίπου κεραλαίου τῆς κυρίας ὀφει-

λῆς, καθόσον αἱ ἀποδείξει; αὗται ὡς ἰδιωτικὰ ἔγγραφα ἐκδεδομένα ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ταμείου καὶ τὴν ὑπογραφὴν μόνον τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ φέροντα οὐδεμίαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ κατὰ τὸ δικονομικὸν ἀξίωμα ὅτι, τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα ὑπὲρ τοῦ γράφοντος; οὐδὲν ἀποδεικνύουσι, κατὰ ταῦτα δὲ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλομένης; αὐτοῦ ἀποφάσει; ἐλαγίστα τὸ ἐπίδικον χρέος; μέχρι μὲν τῆς λήξεως; τῆς ταχθείσης πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ εἰρημένου χρεωστικῆς συμβολαίου ἐνιαυσίας προθεσμίας κατὰ τὸ χρεωλυτικὸν σύστημα, ἀπὸ τῆς λήξεως; δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης τὸ ἐναπλειθὲν ὀφειλόμενον ὑπολοιπὸν ὡς; καὶ τὰς μετὰ τὸ ἔτος τούτου γενομένας; καταβολὰς; μέχρι τῆς; ἐφέσεως; ἀγωγῆς; κατ' ἄλληλόχρεον; λ)σμον; μέ; ἔν κονδύλιον; καὶ ἐδέχθη; ἐν μέσει; ὡς; θάσιμον; τὴν; ὑπὸ κρίσιν; ἀγωγὴν; ἀθάσιμον; δ' ἐστὶ; τὸ ἐναντίον; περὶ; τούτου; παράπονον; τοῦ ἐκκαλοῦντος; ἀπορριπτέα; ἢ ὑπὸ κρίσιν; ἐφέσεως; καὶ ἐπικυροῦν; τῆ; ἐκκαλομένη; ἀπόφασις; εἰ; καὶ; κατὰ; τὴν; ἀσθενεστέραν; γνώμην; τοῦ; Δικαστηρίου; τούτου; θάσιμον; ἐστὶ; τὸ; διὰ; τῆς; ὑπὸ; κρίσιν; ἐφέσεως; ὑποβαλλόμενον; περὶ; τοῦ; ἐναντίου; παράπονον; τοῦ; ἐκκαλοῦντος; Κοινοφελοῦ; Ταμείου.

Ἄριθ. 60 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς I. Σαουνάτος.

Ἢ μεταμίσθωσις καὶ συναινέσει; τοῦ ἐκμισθωτοῦ; γινομένη; δὲν; ἀπαλλάσει; τὸν; μισθωτὴν; τῶν; ἐκ; τῆς; ὀρχικῆς; μισθώσεως; ὑποχρεώσεων; του.

Ἢ ἐπειδὴ; ἐκ; τῶν; ὑπ' ἀριθμοῦ; 12434; τοῦ; συμβολαιογράφου; Μουσταφᾶ; Τουσουνάκη; καὶ; 104; τοῦ; συμβολαιογράφου; I. Κονταδάκη; συμβολαίῳ; ἀποδεικνύεται; ὅτι; οἱ; ἐναγόμενοι; Στ.λ. Ρευιερῆς; καὶ; Μιχ. Κιουρτσάκη; ἐμισθώσαν; τὸ; ἐν; τῇ; ἀγωγῇ; ἀ-

ναφερόμενον μαγαζέιον ἀρχικῶς μὲν ἀπὸ τὸν ἐνάγοντα Ρουστὲμ Συντυγάκη δυνάμει τοῦ 12434 συμβολαίου, εἶτα δὲ ἀπὸ τὸν παρεμβαίνοντα συγκύριον τοῦ κτήματος Μεχμέτ Συντυγάκη διὰ τοῦ ἑτέρου ὑπ' ἀριθ. 104 συμβολαίου ἐπὶ μίαν διετίαν ἀπὸ τῆς 3 Φεβρουαρίου 1899—8 Φεβρουαρίου 1901. Ἡ δὲ γενομένη διὰ τὸν αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 104 συμβολαίου ὑπὸ τῶν ἐναγομένων μεταμίσθωσις τοῦ αὐτοῦ μαγαζέιου πρὸς τοὺς Γεώργιον Γαλιάτσον καὶ Βασ. Χριστοδουλάκη καὶ ἡ πρὸς τὴν μεταμίσθωσιν ταύτην συναίνεσις τοῦ Μεχμέτ Συντυγάκη ὑποτιθεμένου ἀκόμη, ὅτι ἡ συναίνεσις αὕτη εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν ἐνάγοντα Ρουστὲμ Συντυγάκη, ὅστις ἐγκύριω συνωμολόγησε τὴν ἐπίδικον μίσθωσιν, δι' οὗ λόγου, ἐδέχθη τὸ δικαστήριον ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀποφάσει του, οὐδαμῶς ἐπιηρέζει τὰ ἐκ τῆς εἰρημένης μίσθωσεως πηγαζούσας ὑποχρεώσεις τῶν ἐναγομένων μισθωτῶν, ὡς λίαν ἡμαρτημένως ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς 1371 τοῦ 1904 ἀποφάσεώς του, διότι διὰ τῆς συνομολογηθείσης κατὰ τὴν ἄνωτέρω μεταμίσθωσεως ἐγενήθησαν κατὰ νόμον ἐνοχικαὶ ὑποχρεώσεις μετξὺ μόνων τῶν συνομολογησάντων τὴν μεταμίσθωσιν, ἤτοι τῶν ἐναγομένων ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν Γεωργίου Γαλιάτσου καὶ Βασ. Χριστοδουλάκη ἀφ' ἑτέρου, οὐδόλως δὲ ἠλλατώθησαν αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἐναγομένων μισθωτῶν πρὸς τοὺς ἐκμισθωτὰς ἐνάγοντας Ρουστὲμ καὶ Μεχμέτ Συντυγάκη καὶ οὐδ' ἡ ὑποχρέωσις αὐτῶν ὅπως παρεδώσασιν τὸ μίσθιον κτῆμα κατὰ τὴν λήξιν τῆς μίσθωσεως· τούτου δ' οὕτω ἔχοντος καὶ οὐδαμῶς ἐξαγομένου, οὔτε ἐκ τοῦ προμνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 104 συμβολαίου, οὔτε ἐξ ἄλλου τινὸς περιστατικοῦ, καὶ δὴ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Μεχμέτ Συντυγάκη λήψεως τῶν μισθωμάτων ἂν' εὐθείας παρὰ τῶν μισθωτῶν, ὅτι ὁρθοίς Μεχμέτ Συντυγάκης ἠννόησεν ἄπαλλάξῃ

τοῦς ἐναγομένους τῶν ἐκ τῆς ἀρχικῆς διὰ τοῦ 12434 συμβολαίου μισθώσεως ὑποχρεώσεων τῶν, ἐκ τούναντιού δὲ προκύπτοντος ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 104 συμβολαίου ὅτι καὶ αὐτος ἐνέκρινε τὴν προτέραν ὑπὸ τοῦ συγκυρίου του Ρουστὲμ Συντυγάκη συνομολογηθείσαν μίσθωσιν, ἣν καὶ αὐτὸς συνωμολόγησε πρὸς τοὺς αὐτοὺς μισθωτὰς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, καταργήσας μόνον τὴν ἐν τῇ προτέρᾳ μισθώσει ὑπάρχουσαν ἀπαγόρευσιν τῆς μεταμίσθωσεως, ἔπεται ὅτι οἱ ἐναγομένοι εἶχον τὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὴν λήξιν τῆς διετίας νὰ παραδώσασιν τὸ μίσθιον κτῆμα εἰς τοὺς ἐκμισθωτὰς, τοῦτο δὲ μὴ πράξαντες εὐθύνονται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν μεταμισθωτῶν γενομένην χρῆσιν τοῦ κτήματος μετὰ τὴν λήξιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, ὡς ὁρθῶς ἔκρινε περὶ τούτου ἡ προεκδοθεῖσα τοῦ Δικαστηρίου ἀπόφαισις, ἀπορριπτέοι δὲ οἱ περὶ τοῦ ἐναντιού ἰσχυρισμοὶ τῶν τε ἐναγομένων καὶ προσεπικαλουμένων, ὡς καθ' ὁλοκληρίαν ἀστήρικτοι.

Ἄριθ. 63 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου

Τὸ δεδικασμένον ἀποτελεῖ ἀλήθειαν καὶ ἂν ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα ἢ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 268 τῆς Πολ. Δικονομίας νόμιμον τεκμήριον καθ' οὐ ἀπαράδεκτος ἐστὶ πᾶσα ἀνταπάδειξις εἶναι καὶ ἡ τελεσιδικία ἀπόφαισις ἐνταῦθα ἐκδοθείσης τῆς ὑπ' ἀριθμ. 99 τοῦ 1903 ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου μετὰ τῶν νῦν διαδίκων, διὰ τῆς ὁποίας ἀναγνωρίζεται τελεσιδικίως ὅτι τὸ νῦν διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐκκαλούντων Ἱδρυμάτων διεκδικούμενον κτῆμα ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἐναγομένης ὡς κτῆμα τελείας

ιδιοκτησίας, ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς τοι ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐκκαλούντων λόγῳ δεδικασμένου, διότι ἡ μνησθεῖσα ὑπ' ἀριθμ. 99 τοῦ 1903 ἀπόφασις ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν κατὰ τῶν ἐναγόντων περὶ τοῦ ὅτι τὸ νῦν διεκδικούμενον ἀκίνητον ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἐφεισβλήτου ἐναγομένης καὶ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ταύτης οὐδεμία ἀνταπόδειξις ἐπιτρέπεται· οὐδεμίαν δὲ σημασίαν ἔχει τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἐκκαλούντων ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόφασις ἀντιβαίνει εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν Νόμον 434, διότι ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐστὶ τοιαύτη τελεσίδικος, ἀποτελεῖ ἀλήθειαν ἀδιάσειστον μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ δὲν ἐξετάζεται πλέον, ἂν ὀρθῶς καὶ κατὰ τὸν Νόμον ἐδίκασεν ἀλλὰ τί ἐδίκασεν. Ὁ θεὸς ἀπερριπτέα ὡς μὴ θάσιμος ἡ ἔφρασις τῶν ἐκκαλούντων ἢ στηριζομένη εἰς τὸ ὅτι τὸ δεδικασμένον, ὑπερ παρεδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις· ἐναντιοῦται εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν Νόμον 433

Ἄριθ. 64 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἐν ἐπαναστάσει ἢ στρατιωτικῇ κατοχῇ ἢ ὑπὸ τῶν ὀπλιτῶν ἐκτέλεσις διαταγῆς στρατιωτικῶν ἀρχῶν τεινύσης εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπαναστάσεως δὲν ἐπάγεται εὐθύνας κατ' αὐτῶν, καὶ ἂν αὕτη ἀντίκειται εἰς τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ὅτι ἀλυσιτελεῖς ἔταξεν ἀποδείξεις ἢ α' τῶν ἐκκαλουμένων ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐφεισβλήτων ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγ-

γοῦ τῆς Κατοχῆς Τιμολέοντος Βάσου πρὸς τὸν ἀρχηγὸν Κυθωνίας Χατζημιχάλην Γιάνναρον καὶ τούτου πρὸς αὐτοὺς, προκληθεῖσαν συνεπεία διαρπαγῆς τροφίμων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων τοῦ πολέμου ἀποσταλέντων ἐξ Ἑλλάδος ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς ἐταιρίας πρὸς τὸν ἠνωτέρω ἀρχηγὸν Κυθωνίας, ἀρῆρσαν τὰ ἐπίδικα προβάτα, καθόσον οὔτε ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κατοχῆς ἐδικαιοῦτο τοιαύτην διαταγὴν νὰ δώσῃ ἀντικειμένην εἰς τοὺς κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου καθιερούντας τὸ ἀλόγητον καὶ ἀδήλωτον τῆς τῶν ἰδιωτῶν οὐσίας, οὔτε αὐτοὶ ὑπεχρεοῦντο εἰς ἐκτέλεσιν, ὡς ἐκτέλεσαντες δὲ διαταγὴν παράνομον, δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρεώσεως, ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς ἀβάσιμον διότι ἡ γενομένη τότε στρατιωτικὴ κατάληψις τῆς Νήσου ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν Τιμολέοντα Βάσον ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα εἶχε, κατὰ τὸ διεθνὲς δίκαιον, τὴν ἄσιν τῆς ἐξουσίας τῆς κυριάρχου Πολιτείας, ἢ οἱ νόμοι ἔπαυσαν κρατοῦντες, ἅμα τῇ κατάληψει, καὶ τὴν προσωρινὴν ρύθμισιν τῆς καταληφθείσης χώρας ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ, δικαιομένου ἐφ' ὅσο ἐνηκολούθει ἡ κατοχὴ νὰ λάβῃ οἰονόηποτε ἤθελε κρίνει σκόπιμον πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν μέτρον· ἐπομένως ἡ τυχὸν δοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ διαταγὴ πρὸς τοὺς ἐναγομένους περὶ ἀφαίρεσεως τῶν ἐπίδικων προβάτων, ἢ προκληθεῖσα, ὡς εἴρηται, συνεπεία τῆς διαρπαγῆς τῶν ἀποσταλέντων τροφίμων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων τοῦ πολέμου, καὶ νόμιμος ἦτο καὶ ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτοὺς, ἐπαναστάτας τότε ὄντας καὶ συμπράττοντας μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, οὐδὲ ἠδύναντο ἐν πάσῃ

περιπτώσει οὔτοι λόγῳ τῆς ὀφειλομένης ἀπολύτου ἐν καιρῷ πολέμου πειθαρχίας· νὰ παρίδωσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διαταγῆς καὶ νὰ κρίνωσιν ἂν αὕτη συνειβάζετο μετὸς κανόνος τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἢ ἀντίκειται αὐτοῖς.

Ἐπειδὴ οὕτως ἔχόντων ἐν ἀκριβείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ τῶν ἐκ τοῦ συνδυαιμοῦ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων προκυπτόντων, εἰ καὶ ἡδύνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι οἱ ἐνχόμενοι εἰσὶν ὑπόχρεοι εἰς ἐπιστροφὴν τῶν αἰτουμένων προβάτων καὶ ἀρνίων ἢ τῆς ἀξίας των ἀλληλεγγύως, ὡς ἐνεχόμενοι, ἐξ ἀδικήματος, ἀπὸ κοινοῦ διαπραχθέντος, καθόσον δὲν ἀπεδείχθη ὅτι εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν προβάτων προέβησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς κατοχῆς, ὅτε καὶ μόνον ἐν προκειμένῳ δὲν ἤθελον ὑπέχει ὑποχρέωσιν εἰς ἀποζημίωσιν, κατὰ τὰ ἐν τῇ γ' ἀκέφει τῆς παρούσης ρηθέντα, ὡς ἐπενεγκόντες θλάβη, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διαταγῆς ὑπὸ δημοσίας ἐξουσίας ἀρμοδίως ἐνασκηθείσης, ἥς τὴν ἐκτέλεσιν οὐδὲ νὰ ἐλέγξωσιν, οὐδὲ ν' ἀποφύγωσιν ἡδύναντο, ἀλλὰ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ Χατζῆ Μιχαήλ, ἥτις δὲν τοῦ ἀπαλλάττει τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν εὐθύνης, ὡς μὴ δικαιομένου τούτου μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, νὰ δώσῃ νομίμως τοιαύτην διαταγὴν, μόνον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς κατοχῆς ὄντος πρὸς τοῦτο ἀρμοδίου, εἰς οὗ τὰς διατάγας καὶ οἱ ὀπλορχηγοὶ τῆς ἐν ἐπαναστάσει διατελούσης χώρας ὑπήγοντο

συνεπικουροῦντες, εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ πρὸς κατάληψιν τῆς χώρας καὶ κατάλυσιν τῆς τότε κυριάρχου Πολιτείας, μὴ ἰσχυόντων πλέον τῶν κατὰ τὰς τροχουμένας ἐπαναστάσεις κρατούντων περὶ ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῶν ὀπλορχηγῶν ὑπὸ τῶν ὀπλιτῶν των μόλα ταῦτα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην καὶ ὁ ἀνεγνωρισμένος Ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος Κυθωνίας, κατὰ τε τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1897 καὶ τὰς προηγουμένας τῆς Νήσου τοιαύτας, νομίμως ἡδύνάτο νὰ διατάξῃ τοῦς ὑπ' αὐτὸν ὀπλίτας εἰς ἀφαίρεσιν τῶν ἐπιδίκων προβάτων καὶ ὑπεχρεοῦντο οὔτοι εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς πρὸς πρόληψιν τῶν ἀπειλουμένων αἰματηρῶν συγκρούσεων μεταξύ τῶν κατοίκων τῶν Ἐπαρχιῶν Σελίνου καὶ Κυθωνίας, δυναμένων νὰ βλάβωσι προφανῶς τὸν σκῆπὸν τῆς ἐπαναστάσεως, κατὰ τὰ πρόσθεν ρηθέντά, καθόσον κατὰ τὰ διεθνή νόμιμα, εἰς τοῦς ἀρχηγοῦς ἐπαναστατησάσης χώρας πρὸς κατάλυσιν τῆς κυριάρχου ἐξουσίας καὶ ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀναγνωρίζονται τ' αὐτὰ δικαιώματα ἅτινα ἔχουσι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ στρατιωτικῶς καταλαμβάνομένης χώρας, οὐδὲ ἀσκεῖ ἐπιρροὴν τινα ἐν προκειμένῳ, ὡς διατείνονται οἱ ἐκκληλοῦντες, ὅτι τὸ ληφθὲν μέτρον δὲν ἀπηυθύνετο κατὰ τῆς κυριάρχου ἐξουσίας, ἀλλὰ κατ' ὁμοφρονούντων καὶ συμπρακτόντων ἐν τῇ ἐπαναστάσει, ἀρκεῖ ὅτι τοῦτο ἦτο σκόπιμον καὶ συντελεστικὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ κατὰ τὴν ἀληθῆ ὄντως τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν, ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, εἰς ἐ-

Ξυπηρέτησίν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπαναστάσεως, κινδυνεύοντο; οὐσιωδῶ; νὰ βλαφθῇ ἂν μὴ ἐλαμβάνετο, καὶ ἐπὶ ἤρχετο ἡ ἀπειλουμένη σύρραξις, τὴν ἀποσόβησιν τῆς ὁποίας ἀπέβλεπε, ἐκ δὲ τῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς δὲν ἤρθησαν π' ἀνεγνωρισμένα οἰκία τῆς ἐπαναστάσεως; οὐδ' ἐτροποποιήθησαν ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ταῦτα ἐλειτοβόρουν μετὰ τῶν ἐκ τῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς προκυψάντων, τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἐπαναστατῶν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν συμπραττόντων μόνον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Κατὰ ταῦτα, νόμιμος καὶ ὑποχρεωτικὴ ἦτο ἡ δοθεῖσα διαταγὴ, ἀδιάφορον δ' ἐστὶ ἂν οἱ ἐναγόμενοι μετ' ἄλλων πολλῶν ὀπλιτῶν ἀντὶ ν' ἀφαιρέσωσι τὰ πρόβατα τῶν Παπαγιαννάκηδων, ὡς διετάχθησαν, καθὸ πρωταίτιων τῆς διαταγῆς τῶν τροφίμων, ἀφῆρσαν τὰ τῶν ἐναγόντων, οὐδόλως ἀναμιχθέντων εἰς τὴν διαρπαγὴν, καθόσον καὶ τὴν ἐνέργειάν των ταύτην ἐνέκρινεν ὁ Ἀρχηγός, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ αὐτοῦ τούτου, ἐντεῖλαντος αὐτοῖς; νὰ τὰ διανείμωσι καὶ τὰ φυλάξωσι μέχρι ἐπιστροφῆς τῶν διαρπαγέντων τροφίμων, καὶ ἂν ὑποτεθῇ δὲ ἄδικος ἢ ἔγκρισις τοῦ ἀρχηγοῦ αὕτη, ἀντικειμένη δὲ καὶ εἰς τοὺς ἠθικοὺς νόμους, ὡς διατείνονται οἱ ἐκκαλοῦντες, εὐθύνην δὲν ὑπέχουσιν οἱ ἐναγόμενοι, ὡς ὀφείλοντες νὰ ὑπακούσωσι καὶ πειθαρχήσωσιν εἰς τὰ διαταχθέντα ἐν ἐμπολέμῳ δὲ καταστάσει καὶ ἐν ἐπαναστατημένῃ χώρᾳ ἢ ἀπὸ τῶν κανόνων τοῦ δικαίου παρέκκλισις καὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν πολλάκις ἐπιβάλλεται χάριν στρατιωτικῶν μέτρων καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπαναστά-

σεως. Κατὰ ταῦτα μέχρι μὲν τοῦ σημείου τῆς διανομῆς τῶν προβάτων πρὸς παραφυλακὴν δὲν εὐθύνονται οἱ ἐναγόμενοι, ἀφοῦ ὅμως οὗτοι ἄνευ διαταγῆς πλεον τοῦ ἀρχηγοῦ των, τὸ κατηνάωσαν, ἐκάστου ἰδιοποιηθέντος; αὐτοβούλως καὶ ἄνευ συμπράξεως; δύο πρόβατα καὶ εἰς μικρὸν ἀρνίον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἔπεται ὅτι ὑποχρεοῦνται οὐχὶ ἀληλεγγύως; ἀλλ' ἰτομικῶς; ἕκαστος; εἰς ἐπιστροφὴν τῶν καταναλωθέντων ἢ τῆς ἀξίας των, ἀνερχομένης ὅσον ὠρίσθη ἀνωτέρω, εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι, οὐδὲ εἰς τοιαύτην ἀποζημίωσιν ὑπόκεινται, καθόσον ἐν τῇ δοθείσῃ διαταγῇ πρὸς παραφυλακὴν μέχρι ἐπιστροφῆς τῶν ἀρπαγέντων τροφίμων, ἐξυπακούεται καὶ ἡ κατανάλωσις, ἂν μὴ ἐπηκολούθει ἡ ἐπιστροφή μέχρι τῆς ταχθείσης προθεσμίας; ἀφοῦ δὲ ἡ προθεσμία παρῆλθε καὶ ἡ τῶν ἀρπαγέντων τροφίμων ἐπιστροφή κατέστη ἀνέφικτος; ἡδύνατο οὗτοι νὰ τὰ καταναλώσωσι συμφώνως; μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ των διαταγῆς.